

PETŐCZ ANDRÁS

Hajnali látomások

Hajnalban,
amikor ébred a város,
minden mozdulat változást hoz,
kihunynak lassan a fények.

Előtűnik a lényeg,
ahogy a szürkületben
a tények felbukkannak,
melyek
a fény érkezésével
mindinkább kevélyek.

Így ritkul minden látomás.

Ez a nap is csak olyan lesz,
mint annyi-annyi más,
mint a mindennapok között az aznap,
nincs változás, nincs változás.

Indul a napi robot,
az igencsak megkopott
szomorú,
homorú
tükörben bámulom arcomat,
s közben a világ
kettéhasad:
hol vagyok?,
hol vagyok?

Keressetek egy papot,
jaj, jaj,
ajjajjaj,
még álmomban lépkednek
a népek,
és borzonganak a hideg csodában.

A sűrű-sűrű változásban,
ahol minden olyan komor
nyomor.

Alig látszik a szépség,
elárultatott mindaz,
ami jó,
jaj, nekem, jaj, nekem,
bármit is hiába kérek,
a szépség nem visszahozható,
s minden pillanattal szegényebb,
aki él,
aki él:
alig-alig remél.

PETŐCZ ANDRÁS (1959) Budapest

A szomszédban az úr,
más szemetébe túr,
örökké károg,
hogy járuljak hozzá a gázfogyasztáshoz,
nos, ez az ember,
a neve lehetne Szender,
Szender Jenő,
így érthető,
ilyen-olyan gombolyag-folyam.

Szóval, az emberünk,
nekünk annyit üzen,
hogy a pusztulásba szívesen elviszen.

És a munka az évek alatt,
olyan, hogy alig-alig halad.

A csába, a csába, a csába!
golyót röpít a kacsába,
dadogja a közös képviselő,
és sejtelve sincs, hogy a beszéde
nem érthető.

Pedig ő
az, akinek a szájából
vagyis
a puskájából előszalad
mindez:
fura egy alak,
van neki munkája bőven,
a munka nélküli rögtönzőben.

Micsoda egy különös halál,
ha valaki hóhérnak áll,
nem olyan könnyű neki,
valaki ezt hirdeti,
nincsen itt szava,
legfeljebb szaga:
ennyi a tudata.

Ébredezik a szemetesember,
kalpagján citeráz a szél,
szelektív hulladékgyűjtésről beszél,
külön a papír,
külön a mű-
anyag,
ne legyél hanyag,
ne játszd az ostobát,
hogy nem tudod,
földgolyónk védelme fontos dolog.

A szemetesember nyugodtan int,
 a kukásautó tovacammog,
 mint
 aki magában kaffog,
 hogy
*„jaj, de sok a rendetlen földlakó,
 mindhiába a súlyos szemétadó,
 foglalkozni kell az ügyészi keresettel,
 hogy rosszul bánnak a szemetessel”*,
 ezt morogja egyre,
 és mászik a Nap-hegyre,
 közben Telkes úr, a főbizalmi,
 a közös-
 képviselővel vív örökös,
 telefoncsatát,
 a hajnalt így ordítja át
 meg át,
 ébresztve a későn kelő Tisztay nénit,
 aki csak bután néz, úgy hallgatja,
 hogy mi ez az üvöltözés itt.

Ha Párizsban lenne a hajnal!

Nem számolnék már ennyi bajjal,
 a reggelim lehetne croissant,
 amit az Isten szán
 nekem,
 s röppülhet a szán,
 végig a Champs-Élysées-n!

Így élnék én,
 így élnék én,
 télen is, a hóesésben,
 ha lenne úgy igazán pénzem,
 de – persze – nincs
 semmiféle kincs
 a birtokomban.

Így nem szánkozhatok ottan,
 a jó öreg Champs-Élysées-n,
 vagyishogy
 nincsen remény,
 nincsen remény,
mindenki sárkányfog-vetemény,
 és a hétköznapi is
 túllontúl kemény.

Hajnal van,
 ébred a város,
 reménytelen mindez,
 vagy halálos?

Nézem a járdát
a házam előtt,
odavág a hajnali fény,
csillog rajta a harmat.

Ez a nap vajon
ma mit akarhat?

És ahogy múlik az idő,
miféle tények
és alakok bukkannak elő,
és a lényeg
vajon majd megmarad-e?

